

Visitar els malalts

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Un capellà solsoní, mentre vivia, visitava un gran nombre de malalts a les cases. Un dia em va revelar l'origen d'aquesta pastoral: visitava cada setmana el centre sociosanitari, portava la comunió als qui estaven ingressats i establí relació amb ells. Quan estaven a punt de marxar cap a casa els hi preguntava si volien que continués visitant-los i molts li deien que sí. Sempre he pensat que és una manera senzilla i bonica de fer néixer el servei de la visita als malalts a les cases en clau missionera.

Jo, des de fa anys, visito sovint els nostres hospitals de referència – Manresa, Berga, Lleida i Igualada-. Sempre que hi vaig em trobo algú que em saluda i em diu que és d'un poble o vila de la nostra diòcesi. A voltes, m'explica qui hi té ingressat i em convida, si tinc temps, a visitar-lo. No poques vegades m'ha passat per la ment d'anar a les visites als hospitals sense pressa per deixar-me conèixer, tenir temps per establir conversa i visitar els hospitalitzats de la diòcesi a partir d'aquests encontres espontanis.

Aquestes dues experiències repeteixen un patró que quan es dona permet una dimensió missionera a la pastoral dels malalts. Hi ha tantes persones que habitualment no frequenten les nostres eucaristies però en el moment de la malaltia s'obren a la pregària, posen en crisi el pòsit de fe que conserven i pensen en la vida i la mort a causa de l'experiència de la fragilitat i la solitud. Si en aquesta situació es produeix la visita, l'oferta, el consol, la possibilitat de dialogar sobre el que bull dins seu, la persona pot viure una experiència de fe i d'Església que l'ajudi i, fins i tot, que el faci tornar a la vida sacramental.

Només cal trobar aquella o aquelles persones que amb naturalitat saben tot el que passa al poble o a la vila: qui ha caigut i s'ha trencat alguna cosa; qui s'està fent pro-

ves; qui està en tractament; qui ha sofert una operació quirúrgica; qui ja no pot sortir de casa. Si el rector o la persona de la comunitat més en relació amb l'hospitalitzat o l'enllitat, degudament informats, visités aquest fidel o veï, li recomanés el servei religiós de l'hospital o li oferís el servei d'una visita periòdica, segurament moltes persones ho acceptarien i ho agrairien. Quan hom està a l'hospital una visita així, per a molta gent, és un goig, una ocasió per a sentir-se estimat per la comunitat i per descobrir que en la malaltia és possible ser atès caritativament i sacramentalment.

Quantes vegades ens lamentem que són pocs els malalts o les persones grans que ens demanen que els portem la comunió a casa! Fins i tot ens sorpren que persones de missa dominical no ens demanin que els hi portem quan deixen de venir a causa de la malaltia o la vellesa. Pensem que una pastoral tan senzilla com aquesta pot examplar aquest servei, perquè creant les condicions de relació d'aquesta manera serà ben fàcil que ens obrin les portes de llurs cases en cas d'una llarga convalescència o vellesa.

